

**Szerkesztői iroda:**  
Nagy-Enyeden a kiadóhivatalban, hová a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.

**Kiadóhivatal:**  
CIRNER J. JÓZSEF  
papírnagykereskedése, hová az előfizetések és hirdetések bérmentesen küldendők.  
Kéziratok nem adatnak vissza.

# KÖZÉRDEK

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

**Előfizetési feltételek:**  
helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve  
egész évre 4 frt,  
félre . . . 2 frt,  
negyedévre 1 frt

**Hirdetmények díja:**  
□ centiméterenként 3 kr.  
Kereskedők és gyárosok külön árkedezményben részesülnek. Bélyegdíj 30 kr.  
Nyilvánt. sora 20 kr.

## Vármegyeházunk.

A millenium közeledtével rohamosan épül, szépül a legtöbb város. A régi, romladozó, disztelen, kényelmetlen házak, szűk utcák, rendezetlen terek mintegy varázsszerűen tűnnek el a föld színéről. Testületek, egyletek, magánosak versenyeznek az újáramlásban, mely tanuja legyen a fejlődésnek, a haladásnak, jó izlésnek, nemesebb felfogásnak, a közjó s a közszükség iránti érzéknek. Ahol ily mozgalmat, élénkséget nem látunk, ott a tespedés, maradiság verte fel tanyáját, ott az elsavanyodott ósdi felfogás az uralkodó, mely nem gondol sem a közszükség szavának zörgetésével, sem az emberiség természetes haladásával, mely a szépet és jót igényeinek megfelelően s anyagi erejéhez mérten megköveteli. Ám a világ nem sokat törődik a maradiak halogatásával. A ki élni nem tud az idővel, s az alkalmat felhasználni nem bírja, az magára vessen, ha egyszer csak felébredve csökönőségéből, magát messze megelőzöttnek találja s mulasztását drágán fizeti meg nemcsak pénzzel, hanem életének elvesztegetett, helyre nem pótolható s így sokkal drágább tőkéjével.

Nem szeretnők, ha ily mulasztással vádolna valaki, nem is lenne egészen igaz; de ha a lassúság, hosszas fontolgatás, tapogatózás tiszteletre méltó erényeit keresné, alighanem találna ilyes hajlamokat is bennünk, ezer és egy mentség kíséretében.

Ily mentséget hozunk fel mi is azok ellenében, kik zakatolnak, hogy a midőn a többi vármegye oly szép, sőt impozáns megyeházat emel, miért késlekedik a mi vármegyénk

Hiszen elismerjük, hogy bizony gyengén mutat ez a mi curiánk, de hát annál szebb a me-

gyei kórház, a honvéd laktanya s mindezeket felülmulja Abrudbányán a nagyszerűen mutatós katonai laktanya, — ezekre kellett előbb a megye áldozatkészsége, ezek voltak a sürgősebbek, a megye megmaradhatott az ő egyszerűbb házának fedele alatt, habár néha szűken is.

Ugy véljük azonban, hogy eljött az ideje a megyeház építésének is, még pedig azon feltétel betartása mellett, hogy újabb, nagyobb terű nélkül legyen meg reá a fedezet. Azt sem szeretnők, hogy pusztán csak czifraságot építsünk, ellenkezőleg azt óhajtjuk, hogy diszes, alkalmas gyűlés terem, a most hiányzó tanácskozó szobákkal és elegendő, világos hivatali helyiségekkel legyen építve a mostani, vastag, erős földszintre. E végből meg kellene szerezni az árvaszék emeletes épülete melletti telket is, melyet, ha vételárához a város is megfelelően hozzá járul, utczává, ha — a mi nem hihető — nem járul: parkirozott udvarra kellene átalakítani, mert arra csak most van kedvező alkalom, mit nagy niba volna elszalasztani. Ez új utca, vagy park nyitásával az emeletes épület földszinti részei, kellő átalakítással és hozzáépítéssel mind használhatók lesznek s ez képezné, természetesen külsőleg is diszesen átalakítva, a megyeház főszárnyát. A mostani kapu helyén lenne a lépcsőház, felette emelkedne az új gyűlésterem, ha lehet karzattal, s a megfelelő mellékhelyiségekkel; a hivatalos helyiségek pedig a mostani gyűlésterem helyén s a szintén emeletre kiépítendő balszárnyon kellően beoszthatók volnának. Ez építkezés által sokat nyerne a város is, mely egy új utca nyitással, egy szépen beépíthető, kellemesen fekvő városrészhez jutva, szabályosabban terjeszkedhetne, de sokat nyerne a vármegye is, mely a milleniumra egy állandó melé-

ket is emelne a régi jó alapokon ugyan, de modern szellemben.

## A kaszinók egyesítésének kérdéséhez.

Lapunk múlt számában egy felhívás jelen meg, mely helyes érzéssel igyekezett kimutatni, hogy egy erős kaszinó többet ér mint két gyöngye. Fől lehetne ugyan vetni azt a kérdést, hogy csakugyan gyöngén állanak-e külön-külön a mi kaszinóink, midőn évtizedek során át fenn tudtak állani, maguk körébe sok tagot vonva, azoknak szórakozást szereznek, könyvtárt gyűjtenek stb. De ne kutassuk az erő, vagy gyöngesség létét és mivoltát, hanem mindkettőt erősnek, életképesnek tekintve, csak azt az elvitázhatatlan feleletet adjuk, hogy két erős egylet együvé forrva még erőteljesebbé válhat, és a társadalmi élet föllendítésére intenzívebb hatást gyakorolhat, amire pedig — bármennyire meg vagyunk elégedve magunkkal, — úgy hisszük, hogy még mindig van szükség. Igaz ugyan, hogy ily egyesülés egy ujonnan alakítandó egyletbe csak úgy lehet eredményes, ha egymás politikai, egyházi és socialis érdekű nézetei iránt illő tisztelettel és figyelemmel viseltető egyének társaságává válik. Mert ha esetleg, ami nem valószínű, ismét olyan nézetek juthatnának felszínre, aminők a régi Casino kebeléből a legtekintélyesebb tagok nagy részének kilépését okozták, akkor természetesen hiába való minden okoskodás és példamutatás az „egyesülés — erő”-féle jelszavakra.

Hát mi az efeléltől, melyek különben mindennél előfordulnak, ahol nincs elég erőteljes és tapintatos vezetés, — a szenvedélyek és indulatok elsimulása folytán, nem tartunk s remélkedni, hogy a társadalom elég erős lenne az olyanokat gyorsan ártalmatlanná tenni, akik esetleg türelmetlenségükkel a személyeskedésig kihegyeznék a mi eleven közéletünkben igen természetesen kifejlődő ellennézeteiket.

Ezek előré bocsátása mellett mi is úgy véljük,

## TÁRCZA.

### Király-hívás.

*Szép Duna mentében, és Budavár ormán  
Büszke királyilak tekint le mogorván,  
Halványuló fényvel, mintha beteg lenne,  
Elhagyott árva, gazdája nincs benne . . .  
Csüggedő reménnyel fel-feltekintgetünk,  
A színtelen ködben csak árnyakat látunk . . .  
Hű magyar népednek szíve kiált feléd:  
Jere haza hozzánk, jó öreg királyunk!*

*Ki nálad tudhatná jobban e világon,  
Mi a nép hűsége jó és bal sors között?  
Jer közelebb hozzánk; ne csak a trónuson,  
Uralkodjál itt is hű szíveink fölött,  
Melynek dobbanása, honfi sohajtása  
Imádsággá olvadt olyan régen nálunk.  
Nem felejtettük el: „Vitam et sanguinem . . .“  
Jere haza hozzánk, jó öreg királyunk!*

*Mongol-tartárulás, török rabigáján,  
Annyi bitengeren keresztül gázolva,  
Ezer év küzdelmén dicső alkotmányunk  
Áldó sugarait népeidre szórja.  
Kegy meg nem tévesztett; muló földi jóért  
Nem adunk el semmit, becsülettel állunk . . .  
Még csak egy hiányzik, már századok óta:  
Jere haza hozzánk, jó öreg királyunk!*

*Az idők viharát, romboló hatalmát  
Hűség és szeretet leginkább kiállja.  
Erőnk, dicsőségünk akkor volt legnagyobb,  
Mikor népe közt élt magyarok királya.  
Mosolygó reggelen, szomorú éjszakán  
Egy szentséges eszmét szíveinkbe zártunk,*

*Te vagy ez eszmének felszentelt bajnoka,  
Jere haza hozzánk, jó öreg királyunk!*

*Újabb ezer ének küszöbéhez érve,  
Bizalommal megyünk a nagy messziségek.  
Ha tén kövek volnánk: apró kövekből is  
Templomot építhetsz örök dicsőségnek.  
„Boldogságát király boldog népből bírja.“  
Oly sok küzdelemmel haj, de rászolgáltunk!  
Érzelmek árján zúg a vén Duna is:  
Jere haza hozzánk, jó öreg királyunk!*

Fülei Szántó Lajos.

\*) Egyik trónbeszéd szavai.

## Idyll a bolgár kolostorban.

Irta: Werner Gyula.  
(Folytatás és vége.)

Másnap reggel Gyöngyike készítette a teát, számára fésült fekete hajával, egyszerű karton ruhájával felindulásba hozva Elemér szívét. Elemér gondolta magában: „ha majd a teának feltett víz felforr, megmondom neki.“

A víz régóta forrott, mint az ő szíve, de hősünk a döntést elhalasztotta.

Gyöngyike kitöltötte a párolgó, illatos teát s Elemér újabb határidőt tűzött ki. Majd ha beleteszi a cukrot . . . az édes cukorról áttérhetünk az édes szerelemre . . . Majd ha megkínál rummal, szóba hozom a mámort — a szerelem mámorát . . . Ha a forró teával megégeti szájacskáját, felajánlom, hogy orvosa leszek csókkal gyógyítom meg . . . Ha pedig, mig engem kiszolgál, a teája kihül — nem lesz nehéz szemrehányást tenni hideg tartózkodásáért . . .

Bizony az egész kis család békésen megteázott, anélkül, hogy Elemér ur nyilatkozott volna.

Nagy elhatározásokat forgatott azonban fejében a kertben, ahol Gyöngyikének egész nap dolga akadt. Most a méheket nézte meg, — kedvező alkalom a szerelem fullánkját szóba hozni. Azután összeszedte az elkészített virágokat, hogy az ebédlő asztal virágtartóiba tegye, — virágokról szerelemre térni át nem nehéz. Később néhány őszi barackot szakított, — a hamvas, napsugártól megpirult gyümölcsről, minden feltűnés nélkül rá lehet térni a Gyöngyike hamvas rózsás arcocskájára, mely az ő szívének olyan kívánatos!

Egyik alkalom a másik után mult el, de Elemér mindig csak készülődött. Készen volt az ugrásra, de az ugrást nem tette meg.

A kertben azzal a szándékkal csatlakozott Gyöngyikehez, hogy míg az ajtóig kikiséri, szerelmi vallomást tesz neki. Menetközben aztán mindig újabb, meg újabb határidőt tűzött magának. Majd ha a negyedik nyárfához érünk; majd ha elhagyjuk a vadrózsa bokrot; majd ha rátérünk a fal mellett húzódó, keskeny gyalogútra; majd ha a kopaszodó vad gesztenyefák alól eljutunk a kerek tisztásra, s az akadálytalan őszi verőfény elkápráztat mindkettőnk.

Igy hát sokszor megtették az utat a kerítéstől a kert ajtóig, anélkül, hogy vallomásra került volna köztük a dolog.

Igy telt el az egész nap, elmúlt egy egész hét, s Nyárády még mindig nem nyilatkozott.

Végre arra tökéltte magát, hogy ezredéhez utazik s a bucsú szívszorító pillanatában ajánlja fel szívét és kezét.

Gyöngyike gondolkozó és csendes lett, mikor vendégük kijelentette, hogy holnap hajnalban a delisánccon Serajevóba utazik, melyet az osztrák-magyar hadsereg már elfoglalt.

Lehet, hogy éjjel sokat sirt, az ágyárnak közé

hogy új egyesület létesítése lehetséges és szükséges volna. De hogy ne váljék a régiékné egy szerű — sokszor unalmas — folytatásává, már kezdetben hosszabb időre, ha lehetne örökösön egy oly helyiséget kellene szerezni, melyben kényelmes, nagy terem van, mely kellő nyári helyiséggel, szabadban való időtöltésre alkalmas kerttel, kuglizóval, tornaeszközökkel rendelkezik, hova a kaszinó tagok tavasztól kezdve családjaikat is elvihetik s így a társadalmi élet is feltétlenül elevenebb, kedélyesebb lehet.

Jól beosztott helyiségeiben nagy olvasó és könyvtárterem, kátyázó szobák, billiard és társalgó, sőt különdij melletti használatra vivő és kézitornázásra való szobák lennének, szóval mindaz meg volna, azzal a különböző élethivatásu, kedvtelésű intelligens közönséget együvé hozva, — együtt is tarthatná Ezek nélkül az egyesülés, bizony nemsokat érne.

Ez a mi nézetünk, tessék hozzászólni uraim!

—n.

## LEVELEZÉS.

Konstantinápoly, 1894. szept. 16.

II.

Kedves Szerkesztő barátom!

Hol is kell hát folytatnom? Igen, Szultán ő felsége ebédjén. Tehát Csokjasa Padisa! Eljén a Szultán!

Este 7 órakor (szept. 14-én) az eddiginél jobban kifenne magunkat s kocsikra ülve elhajtottunk a „Maxim“-parkba. Jól tudtuk hol van ez, hisz már dél előtt a Selamlíkról hazajövet feltűnt előttünk e kert, mint az egyedüli hely, hol terjedelmes vörös lobogón fényeskedni láttuk magyar ezimérünket, mellette természetesen egy másik lobogón a csillagos félholdat. — Most már egész sor fehérkeztűs város-szolga mellett kelle behatolnunk egy meglehetősen nagy, lobogóktól tulbőven virító s szépen világított nyári kioszkba. Elég szépen, mintegy 200 egyén számára terített U alakú asztal foglalta el e helységet, s az U közepén még egy egyenes asztal volt.

A helyek névre szóltak s így legelőbb is helyeinket kelle felkeresnünk. Némelyikünk itt is szerencsésebb volt, boldog levén sorsát honfiai közt szorongani át s a világért sem irigykedve azokra, kik hallgatag bey-ek közé lettek érdemesítve. — Egy másik, szintén elég nagy oldalteremben, mely azonban csak kavicsozva és nem padolva volt, számos kicsiny asztal volt megterítve, miként nemsokára megtudtuk, azon czéllal, hogy még ebéd előtt, a kinek ilyes vágya volna, Caviár-nemű ételekkel előkészíthesse gyomrát, s mint utóbb meggyőződünk, a feketekávé is itt fogyasztották el legtöbben.

Radván pasa, Konstantinápoly kormányzója s ez alkalommal a szultán képviselője megérkezvén, azonnal ültünk s megkezdődött, az emlékül elhozott török és

francia nyelven kiállított étlap tanúsága szerint 12 fogásból álló nagy ebéd. Az ételek közt nagyon jók is voltak, mindnyájan jól laktunk, — az italok pedig mind nagyon jók voltak, rajna-vidéki piros és fehér borok, egy szt.-pétervári pinczéből hozatva, továbbá marsala és azután igen bővíben pezsgő. A pezsgőt korán kezdték felszolgálni s az első pohár pezsgő Dr. Csatory rövid tószta után szultán ő felségére lett kiürítve, biborszínű görögtűz fénye mellett és ágyudörgés közt. Csokjasa padisa!

Azután ép mint nálunk szokott, úgy történt itt is, — megindult a sok tószta és pedig francia, angol, német, magyar, török s még Isten tudja mi mindenféle nyelven. Elég az hozzá, hogy még magam is, a ki pedig se bort, se pezsgőt nem élveztem, ugyancsak vártam az utolsóelőtti fogást, a fagyaltot. Meg is érkezett, de nem volt köszönet benne, mert ugyan is a sok keleti szokás közt az a rossz is van, hogy abba az áldott fagyaltba is úgy belefelejtik a sok barna fűszerszámot, hogy a magunkfajta szájjának ugyancsak nem tetszik. Ép úgy veszi ki magát a bors fagyaltban, mint vanilla venné ki magát a töltött káposztában, enne meg mindkettőt a becsületes muzulman.

Be jó, hogy egyszer mindenek vége van, s vége lett utóljára a nagy ebédnek is! Felállás után a vendégek egyrésze a szomszéd hűvös terembe vonult kávéját elfogyasztandó, a többiek ott helyben itták meg a magukét, én pedig elindultam selyem esernyőmet keresni. Elfelejtém ugyanis megemlíteni, hogy borus idő volt, mely az „Arany szarv“-on tett sétahajozásunkat is esővel rontá részben meg. Szegény selyem esernyőm! Eleget mondtam én egyik-másik fránya garsonnak, hogy „paraplú“! Csak úgy nézett az rám mint az abrudi főkapitány ur „Lázár“-ja\*) s az esernyő nem került többé elé. — Kimentem aztán a kertbe hűsölni, megbámolvam egyuttal annak kivilágítását, mely igazi keleti módon nem állt egyeből, minthogy 8 sorban összesen 400 közönséges lámpást aggattak fel póznákra, ép úgy mint a felfűzött dohánylevelekkel nálunk szokás, s mindenikben fél szál steárin gyertya égett. Kimentem ismét megresteltem kissé magam, látva, hogy itt több a város-szolga s fehérkeztűsebbek is, mint nálunk, hanem remélem, hogy e hiányan nálunk is mielőbb segítve leend.

Hogy el ne felejtsem, megírom azt is, hogy a midőn ebéd előtt helyemet kerestem, feltűnt nekem, hogy az U alakú asztal belső oldalán, Radván pasával szemben, mind csupa pasák neveit olvasám. Na! gondolám, ezek azért ülnek háttal a többi publikumnak, hogy meg ne lássuk, ha a pohár fenekére tekintenek. De bizony igazhittűeknek bizonyultak, hiába lestem rájuk, tele maradt még a kék poharuk is, pedig erre ugyan csak gyanus szemmel néztem.

— Jól esett végezetül gyalog sétálnunk haza a meleg napot felváltott hűvös estén, egyuttal szemle alá vevén Konstantinápoly egy még eddig említetlenül ha-

\*) A ki véletlenül kissé félkegyelmű.

gyott ritkaságát, kutyáit. Csatonként jár ilyenkor a a nappal többnyire szenderegben eltöltött legközségesebb fajta sárga, fekete vagy tarka kutyasópredék, — egyrésze leforrázva, megvakitva vagy másképen szerzett sebhelyekkel megjegyezve, lakmározva az utcák közepére ilyenkor kiöntött szemeten, s harcot folytatva nagy mérgesen a lámpással járó szeméthordóval s más utazók kutyáival. Az embert figyelemre sem méltatják, ki sem térnek előle, de egy biciklizőt mégis nagy lármával s ugatással követett egy csoport. Hajdan másképp kellett kinézni e kutyafajnak, különben lehetetlen lett volna az embereknek mai napig is élvezett türelmét megnyerniök. Az embernek már első látásukkor rugóra áll a lába!

A hazai kutyanyelvet különben érteni látszanak, egyik barátom rájuk ugatott ithon ellesett kutyanyelven s egynehány azonnal feleletre méltatta. —

Míg jó magam aztán szállodánk jó magos erkélyéről néztem s gyönyörködtem abban, hogy mennyire kevésbé szép éjjel az aranyzarv, mint a mi szépen világított budapesti dunarészünk, fiatalabb társaim tovább tanulmányozták az éjjeli Konstantinápolyt. . .

Szeptember 15-dike Stambulnak volt szánva. Már, kora délelőtt kocsikra ültünk s 10—12-en egy vezető s egyuttal tolmács — dragoman — kalauzolásával mellet délelőtt megtekintettük a hires Aya Szofia templomot, a Hippodromot, az Obeliszket, Kigyó oszlopot, Mahmud és Abdulaziz szultánok sírjait, a galambok mecsetjét az elégett oszlopot, Ahmed szultán kutját, a hadügy-miniszterium palotáját s egyebek közt egy kissé bazárt is. Sajnos, hogy a régiségek muzeumát vezetőnk ügyetlensége, tökéletlensége miatt, — a jancsárok muzeumát pedig azon okból nem látogathattuk meg, mint-hogy a földrengés okozta rombolások kijavitása volt éppen folyamatban. Mindezekről bőven olvashatni a megfelelő utleírásokban és kultur-könyvekben, — mi e délelőtt az elmúlt idők fényes álmát láttuk magunk elé varázsolva, minduntalan a „memento mori“ és gyarló kicsinységünk valójára ébredve!

Az összehasonlítást is megtehettem kincses Kolozsvárra vonatkozólag, s végeredményül csak így sohajthatok fel: bizony édes Kolozsvárom, a te piaci főtemplomod körül is nagyon keleties a tisztaság!

Délután a nagy bazár meglátogatása volt programba véve, miután azonban én már láttam a kis bazárt, s kis és nagy bazár közt nincs nagyobb különbség mint kisebb és nagyobb tojás között, s miután arról is értesültem, hogy az utazó társaságot nem annyira mulattatásunk, mint inkább vásárló kedvünk kielégítése szempontjából viszik e helyre: többed magammal otthon maradtam, apróra szedve pár utcát s tanulmányozva az utcai életet is, mely nagyban hasonlít a budapesti „új vásártér“-i élethez. — Árulnak itt mindent, ember emberhátán jön-megy oly csoportosan, mintha mind valamely czirkuszi vagy színházi előadásról jönne, de oly tarkaságban, minőről fogalma sem lehet annak, a ki még nem látta ezt a keleti sokadalmat.

A bazárról a pénz is eszembe jut, ezt okvetlenül

rejtve fekete fejecskéjét, de a vánkos ezt a világért sem árulta volna el.

Lehet hogy ablakát kinyitva, sokáig nézett a csillagos éjszakába, s szíve rejtett gondolatait bele szőtte a mozdulatlan, sötét árnyak közé, melyek a völgyet el-lepték, de reggel, a napfényben úszó harmatos mezőkön, a dögös úton tovarobogó, rázós delisánc tetején ülve, hogy tudta volna ezeket a kedves gondolatokat összeszedni Nyárády Elemér?

Mert barátunk a delisáncan ült, átkozva gyáva-ságát s élıhetlenségét, még most is érezve a kislány gyöngye kézszorítását, s mindig maga előtt látva a volagló, édes kis szájaecskát, az elfojtott sirás jelét.

Még mindig a szűk völgyben jártak. Messziről még látszott a hajdani bolgár kolostor; a lábánál kanyargó folyó úgy fénylett, mint a napban sütkérező roppant nagy kigyó ezüstös bőre.

Nemsokára, egy kanyarodás jelfedte Elemér szeméi elől a kedves öreg kolostort, csak egy világos ködfolt mutatta fekvését: az alatta elterülő erdőség felszállt párolgása.

Akárhogyan változott a vidék, Elemér a deisánc tetejéről mindig a Gyöngyike képét látta.

A kocsis nagyokat pattogott ostorával, a hosszú sórnyú, apró de erős bosnyák lovacskák sebesen koczogtak a nehéz sárga-fekete jármű előtt.

A legközelebbi állomáson a hol lovakat váltottak, fiatal nő lépett be, valamelyik katonatiszt felesége, a ki férje után utazott. Elemér egyenruhában volt, szóba kellett állani vele.

A fiatal asszonyka arca erősen ki volt festve, s a haja — a mult század divatja szerint — be volt hajporozva.

Kényelmes selyem blúzában, férfias, fehér inggal-lérjával, kissé nagy, angol sarku cipővel és kihívó,

hetyke sapkájával arra volt teremtve, hogy a férfiak figyelmét magára vonja.

Elemérrel hamarosan nagy barátságba keveredett, elmondta hogy bécsi nő, a férje őrnagy az x. vadász-zászlóaljnál. Gyermeük nincs, bár a Szepi, — a vadász-őrnagy keresztneve — majd meghal a gyerekért. Ő a maga részéről jól érzi magát gyermekek nélkül is. Igaz, hogy egy kis fiu csinos portéka volna, de ő teljesen jól érzi magát anélkül is. Ő — az idegen hadnagy ur — nem találja hogy a gyermektelen asszonyban mindig van valami leányos? Hogy nem őrepszik meg oly hamar mint az a nő, a kinek szülni és szoptatni kell?

Elemér mindezt jóváhagyta, s még az uton sok más egyebet jóváhagyott, csak-hogy minél kevesebbet kelljen beszélnie, s minél többet foglalkozhassék gondolatban szíve kedvenczével.

Reá gondolva csakhamar annyira elszomorodott, hogy az eleven német asszonyka egyáltalában nem tudta hasznát venni. Nehány sikertelen kísérlet után, hogy a hadnagy urat közlékenyebbé tegye, duzzogva vonult meg az egyik sarokban, s alvást színlelve, angolsarku cipőinek vastag, széles talpát mutatta neki, fiatal, vonzó arcos-kája helyett.

Lassanként eltelt a nap, s a hegyek közt rájuk esteledett. Az őrnagné, minden hetyke, férfias fellépése mellett szepegni kezdett, s e „vis mājor“ nyomasztó alatt, újra társalgást kezdett Elemérrel.

A kocsivezető meggyújtotta a füstös, rosszul égő kocsilámpákat, erősebben fujta kurtjét, s lovait sebesen vágatásra biztatta ostorával.

Az ingó-bingó homályos lámpafény mellett, csodálatos, megnyult árnyékok vetődtek keresztül-kassul az országoton. A kerekek zörgését tulhangozta a hegyipatakok esésének zaja, — ez a harmadik emeletről való szüntelen leugrás, — s a kocsis haladását szinte siettető, erős szélfuvás.

A bécsi asszonyka minden zökkenésnél sikoltozott, s minden pillanatban azt képzelte, hogy bekor-mozott arcu rabrók ugrálnak fel a kocsis hágsójára, s lepik el a kocsis belsejét.

Minden ilyen rémület alkalmával szorosabban hozzásimult Elemérhez, sőt egynehányszor kísérletet tett, hogy a hadnagy ur karjaiba ájuljon, mint a ki állásánál fogva, az összes utasok közt legilletékesebb, egy eszméletét elvesztő cs. és kir. őrnagné fiatal, ruganyos alakját felfogni és megölegetni.

Elemér, a fény és árny e fantasztikus játéka közben, tolyton az elhagyott szép kis lányra gondolt.

Érezte, hogy Gyöngyike, a hajdani bolgár kolostor ablakából mélyen hihajolva, ő reá gondol, s a sötét éjszakában az ő eltűnt alakját keresi.

A legközelebbi lóváltásnál tollat és tintát kért a postafőnöktől, s a következő rövid levelet írta és küldte el Gyöngyikének.

„Kisasszony!

Ezennel megkérem kezét. A világ legboldogabb embere volnék ha ajánlatomat elfogadná. Végtelenül szeretem önt, s két hét óta készülök rá, hogy megvalljam önnek szerelmemet. Nekem, a ki mindig hidegvérűnek és bátornak gondoltam magamat, nem volt rá bátorságom. Az éjjel azt álmodtam, hogy hóval borított mezőn állottam, felettem hideg fényű csillagok ragyogtak, fáztam. Ilyen volna az én életem ön nélkül. . . nélkül.

Azt hiszem hogy valami van az arcomban és szememben, a mi azelőtt abban sohasem volt. Te vagy ott édes, s te leszesz ott, míg szemem vidám fényét ki nem oltja a halál. . .

Kisasszony! Bocsásson meg vakmerőségemért s azért, hogy szívem túlradott s szónokolni kellett. Halálos ellensége vagyok a nagy mondásoknak, de szívem

kellett beszerezniük. Itt jó része az embereknek pénzváltásból is él, minduntalan kis asztala mellett ülő, s kezében pénzt zörgető embereket látsz, — de pénzváltó itt minden kapus, dragoman, kereskedő pinczér is, és pedig, hogy mily haszonnal járó üzlet ez, mindjárt megílandó kedves olvasom. —

Előveszed a 10 forintos hazai bankót, mert azt itt is sokan ismerik, s oda adod, hogy váltsa fel. Kapsz érte 4 darab 20 piastteres „Medsidját” vagyis 8 frtot, (szép nagy ezüst pénz ez a medsidje) továbbá 2 drb. 5 piastteres ezüst pénzt, mely együtt ismét egy forintot ér, végre 3 drb. 1 piastteres ezüstpénzt, mely megér 30 krajczárt és 2 drb. 10 parás metalliknak nevezett aprópénzt, mely egyenkint 2 1/2 krajczárt ér a mi pénzünk szerint, összesen tehát 9 frt 35 krt, a többi váltási díjban tartatott vissza. Már most előveszed egyikét a 20 piastter fejében kapott ezüstpénznek, s kéred az illetőt, hogy váltsa fel ezt is. Azt hiszed 20 piasttert ad érte? dehog, most az már csak 18 piasttert ér előtte, tehát két piasttert ismét vesztes minden medsidjén váltásdíjban, s ha végre egy levélbélyeget vásárolsz, a minek egy piastter az ára, s oda adsz egy öt piastterest, — hát az ebadta turkománja nem ad vissza 4 piasttert miként dukálna, hanem csak 3 piasttert és 30 parát, ismét lehuzott hát váltási díjban 10 parát vagyis egy negyed piasttert, és így, mire aprópénzt tetted a 10 forintosodat, csak váltási díjban egy forint és 72 krajczárt huztak le! — Ha vásárolsz valamit 5 forinton a tizes bankóból 5 frt helyett egy 10 frankos francia aranyat kapsz vissza, s ha ezt felváltatod s apróbb pénzt kérsz, adnak érte 10 frank ezüst pénzt de nem 5 piastteres török, hanem 4 és fél piasttert érő belga, francia, görög, román vagy bolgárpénzt s ezt is legtöbbször lyukason. — Egyáltalában itt igen sok pénz van átlukgatva s egy kutyafejű még erősítette is, hogy többet ér a lyukas pénz, csak hogy annál jobban becsaphassa az idegent! Hagyjunk fel tisztelt olvasóm otthoni üzletünkkel s gyerünk ide pénzváltónak! —

Egyik része tehát az idevaló lakoságnak okvetlenül pénzváltó, jó másrésze kéregető koldus, ismét egy része napszámos, kinek munkája mindig akad, csak a munkakedv ritka, további része kocsin járó nagy ur vagy kereskedő, — hogy azután a mi privátionkhoz hasonló közönséges uri népség mikép és miből él, azt igazán fel sem foghatom, de elképzelem mennyi itt a Koroghi Bendő meg a Sanyaró Vendel!

A szeptember 16-ik örökké elfelejtethetlen szép napunkról majd közelebből. Addig is Isten velünk!

(Ége köv.)

Dr. Nagy Károly.

## VEGYES HIREK.

— **Ö Felsége névnapján** a r. cath. templomban Te Deum volt, melyen a világi és katonai hatóságok vettek részt.

— **Az erdélyi róm. kath.** status gyűlést nmlgu Lönhart Ferencz püspök ur f. hó 24. és 25. napjára Kolozsvárra összehívta. A status tárgyai lesznek 1. az

azt sugja, hogy szerelmem nagyságáról inkább keveset, mint sokat mondtam.

Ha levelemre választ kapok, egy hét alatt önnél leszek, hogy aztán ne távozzam el édes lábaitól soha.

Levelét elküldve, más nap Szerajevóba érkezett. Társai, akik holtnak hitték, örömjongással fogadták. Elbeszéltek neki a bosnyák főváros elfoglalásának eseményeit, a több napig tartó ágyuzást, a fényesen sikerült rohamot

Ő pedig, az összelövdözött, leégett utcákban, gyászos romok között járva, szerelemről és boldogságról álmodozott, s várta Gyöngyike választát.

Mi volt a kislány válasza? Annyit elárulhatunk, hogy Elemér levelét Gyöngyike elragadtatások között olvasta, a boldogság könyeivel áztatta, s szájacskájával — mely az ifju távozásakor titkolt fájdalom miatt vonaglott — egyszer . . . kétszer . . . százszor megcsókolta.

Az nap este bátyja levéliráson kapta.

— Kivel vagy te levelezésben bátyád háta mögött? kérdé, gyöngyikén érintve a kislány arcát.

— Elemérnek írok levelet.

— Micsoda Elemérnek?

Gyöngyike felelet helyett megmutatta bátyjának a levelet, a mit irt. Egyetlen szóból állott: „várlak”.

A kislány piruló arcát Gábor bég széles becsületes mellén rejtette el, s így magyarázta meg levele rövidségét:

— A többit ugyis tudja.

. . . Nyárády Elemér pedig, az utcákban járva, hol nem rég sebesültek és halottak borították a földet, egy kedves levelet várt és szerelemről, boldogságról álmodozott.

igazgató tanács évi jelentése és ennek kapcsán, 2. az igazgató tanács tisztí személyzetének újra való szervezése. 3. a status zárszámadásai és a jövő évi költségvetések. 4. a kilépő igazgató-tanácsosok helyeinek betöltése. Némelyek azt vélik, hogy lesz egy kis egyház politikai vita is.

— **A főrendiház** megkezdte gyűléseit az egyházpolitikai reformjavaslatok tárgyalásával. A vallás szabad gyakorlásáról szóló törvényjavaslat volt ez első, melyel erős mérközés fejlődött ki, különösen azon pont miatt, mely a felekezet nélkülséget is, természetesen erős megkövetésekkel, lehetővé teszi. A javaslat, melylyet a katolikus és protestáns részről sokan megtámadtak 114 szavazattal győzött 113 ellenében, mi jelzi a hatalmas összeütközést.

— **Török György** állami állatorvos, ki néhai Bőjthe Lajos helyébe lett kinevezve s ki megelőzőleg határszéli vámhivataloknál és Kőbányán sok tapasztalatot szerzett, állomását elfoglalta s vármegyénkire kiterjedő hatáskörében működését megkezdte.

— **Halálozás.** Bálint Károly székesegyházi kanonok, egeresi apát, az egyházmegyei elemiiskolák főtanfelügyelője, a fehérvár-hegyaljai kerület főesperese, élete 66. évében, hosszas betegeskedés folytán, október hó 1-én Gyulafehérvárt elhunyt. Temetése f. hó 3-án délután volt, Veszely Károly cz. prépost végezvén a gyászszertartást. Az elhunyt canonok a szabadságharcban tevékeny részt vett. Oriási termete, hatalmas ereje hosszú életet ígért, de lábtörése miatt betegeskedni kezdett s váratlanul korán fejezte be munkás életét.

— **A megyei közgyűlés** f. hó 27-én lesz. melynek tárgyait az állandó választmány f. hó 9-én és 26-án készíti elő. Amint halljuk a jövő évi költségvetésbe az eddiginél nagyobb összegeket kell felvenni s több tisztviselői állás rendszeresítése kéri a kormánytól.

— **Az időjárás** nem éppen válik dicsőségére az erdélyi őszi hirnevének. Nagyon szeszélyes s ezzel kétségbe ejti szegény gazdáinkat, kik nem tudnak maga idejében vetni, romlik a sarjajok, éretlen a kukorica, nincs ára a búzának, rothad a jó, de kevés szőlő, szóval sok a nyomorúság. Mindenaap a „borus derüssel vegyes” jellemző kifejezést tapasztalhatjuk, esővel és széllel, olykor pedig, mint f. hó 5-én este olyan villámlással, és dörgéssel kísért rövid égi háborúval, mely beillenék a legforróbb nyár kelős közepébe.

— **A filloxera.** Alvincz, Borberek, Sibisán egyesült nagyközségek szőlőiben — Borberekben — a múlt hó 21-én a phylloxera jelenléte constatáltatott Székelyhidy Viktort m. phylloxera biztos által. — Eme tényből látható, hogy a phylloxera vármegyénkben fokozatosan terjed, figyelmzettjük meggyénk szőlőbirtokosait, hogy a már infiltált szőlőterületeken amerikai szőlővédők ültetése által a védekezéshez gyorsan hozzá fogjanak.

— **A nagy-enyedi regale pert,** amint értesülünk a kir. Curia az első bíróság ítélete szerint döntötte el. Igen örvendeneünk, ha ez a hir a sok kellemetlenséget okozott per befejezését, jelentené s a nyereség összeg városunk fejlődésének új erőforrását képezné.

— **Abrudbánya város ünnepe.** A kis bánya város hatalmas erőfeszítéssel s példás áldozatkészséggel igyekszik eleget tenni a korszerű haladás kívánalmainak. Hat osztályu, igen diszes népiskolát és óvodát épített, melyeknek ünnepélyes felszerelése f. hó 7-én lesz. Azonkívül befejezés alatt áll igen csinos, jó besztásu emeletes városháza, jövő évben pedig nagyvendéglőt épít igen diszes emeletnyi magas bál és színteremmel, mely bármely városnak is emelésére szolgálna. Szívesen üdözlöjünk a haladó bánya várost és szerencsét kívánunk nemes törekvéseihez.

## CSARNOK.

### Az én első honoráriumom.

(Folytatás.)

Ilyen életrevaló ember volt az én szomszédom, mivel csaknem egy félévig lakoztam együtt a nélkül, hogy tudomást vettem volna felőle. Ismertem — hallomásból — természetét s kikerültem, a hol lehetett; a mi nem kevésbé bosszantotta őt.

Először barátságos lépést tett a közeledésre: átküldötte gyermekeit (volt vagy nyolcz darab) s lelopatta a szilváimat, a mi érzékenyen illettet ugyan, elesvén a jó szilvás derelyétől (a mi oly étel, hogy csak a saját termelésű szilva adja meg a valódi ízet); mindazáltal nem szóltam semmit.

Rettentőleg sértve érezte magát. Hogy lehet ember, a ki még az ilyen koczogtatásra sem ad feleletet? Másnap mindjárt megcsipte a szolgálómat s átizent, hogy így, hogy úgy . . . ha urnak tartom magam, legyek ur s ne fogjam gyanuba az ő fiait, mert különben így és így . . . olyan patáliát csinál, hogy megirigylem a nagyapám siketségét!

Tudtam, hogy mit akar elérni általa s hallgattam.

— Hát mit mondott gazdád? — tudakolá a lánytól, a mint annyi idő letelt, hogy — hite szerint — át-meg ájtárt a méreg.

— Semmit . . . Beszélhet kend, a mennyit teszszik . . . nem érti a kend nyelvét; lón a rövid felelet.

— Igen?? No majd megtanulom hát én az övét! — agyarkodott a szomszéd s úgy is tett . . . megtanult magyarul — káromkodni.

Ettől kezdve, ha elhaladtam előttük, vagy ha találkoztam vele valahol, mindig magyar beszéd uté meg

a füleimet: káromkodott utánam. Különösen a „teremtésemet” emlegette sokat, a mit bizony magam is elátkoztam eléggé szerelmes koromban; egy cseppel több vagy kevesebb átok nem sokat nyomott a latban.

Másként ezen is segitettem; nem mentem többé előttük végig, hanem átkerültem a másik utczába, a mi szintén bosszantotta őt. De hát nem is csoda, engemet is bosszantott volna az ily felnemvétel!

Az első hó leesett s mi még mindig hadi lábón, illetőleg, hogy sehogy sem állottunk egymással. Ekkor újabb lépés-eket tett a közeledésre. Rést vert a kert deszkáján s fenyves nappal átmászva, áthordotta tüzelő fám egy részét.

No az ily koczogtatás — föltevés ellenére — bennem is megmozgatta az epét. Egy hirtelen vargabetűvel felkerekedtem a magasba, hol a csillagok vannak s valami menydörgős menykő-felet imádkoztam le a gazember fejére. Nevet azonban nem emlegettem.

A szomszédból rekedt kacagás választott a kitörésemre. Michul oda lépett a kerítéshez s hogy mindenki hallja, tele torokból ordított át.

— Hát az ur — ur? urnak tartja magát? Olyan ur én is vagyok, még tán különb, mert én nem gyanusítok más ember . . . Befogja a száját, azt a teremtését! mert így s úgy . . .

A többit nem hallottam. Nem akartam skandalumot csinálni, tápot nyújtani a röhögő szomszédoknak, kik már is ellátták az utcát, kacagó, kárörvendő arczokkal várva a végkifejlést. Bementem a szobába; de mi csürés-csavarás: olyan hamar nem csillapultam le, mint azelőtt, egyre forrt bennem valami: a felkavart szittyavér.

Michul ur másodízben is kosarat kapott; mindazáltal nem vesztette el a reményét, hogy valamikor össze-tüzend velem. Ha csak egyetlen ujjamat, hajmamnak egyetlen szálát tudta volna kézre keríteni, bizonyos, hogy mint a boa a martalékját, egész magamat magához rántott volna. Csaknem olthatatlan vágyat éreztem leszállítani a szenvedőlegességemet, hogy aztán, ha kikeltem, megmosdasson úgy, de úgy, hogy a keresztvizeknek még az emléke is lemaradjon rólam.

Addig mind próbált, míg megtalálta achillesi sarkpontomat, egyedüli sebhely részemem.

Volt egy rézcék, és nemzeti családból, kinek egyik dédapja ott volt a kapitoliumnál s voltaképen neki köszönhető a világáros megmentése. Csakhogy a hálatalan utókor úgy bánt vele is, mint Amerika felfedezőjével: nem neki tulajdonítja e győzelmet.

E récze a feleségem talpratermettségének fokmérője — nekem meg büszkeségem s földöntúli vágyakkal telt részemnek a csiklándozója volt.

Karácsonyra tartogattuk (mert más napon felfalatozni egy ilyen nemes fajt: valódi vétek volna!), kukoriczával, dióbbellet étetgettük és — Michul ur e nemes állatot egy szép napon ellopta. Még csak ki se tekerte a nyakát, úgy vitte a szárnyainál fogva — merő kihívásból, hogy a két udvart tele töltötte a gágogásával.

No, hanem e vakmerőségre engem is elhagyott a türelem. Most már tudtam, mi csiklándozta eddig a markom, ha szembe kerültem a szomszédokkal: a bosszum viszketege volt, mely kiszállva a lelkemből, mint a forró vér, végig bizsergett minden tagomon, ösztön-szerűleg kergetve, hogy ne tőrjek további mutassa meg ennek a nyomorultnak, hogy ki vagyok!

No hát most meg is mutattam. Mint villám teremtem a kerítésnél s csak úgy lihegtem, mikor átugrottam.

— Adod vissza azt a réczét, te . . . gazember!

Michul szomszéd épen ezt várta. Egy hibbantással berepítette réczénket a pitvarba s aztán pusztá kézzel, rekedt, szinte hörgő hangzás közt elémbé állt

— Récze kell neked? mi? he? tán bizony rá éhezted az én majorságomra? ha ur vagy, vásárolj magadnak, ne hordogasd el a más ember tulajdonát!

— Hát én hordom el a tizedet? — fuldokoltam inkább, mint kérdezem . . . te gazember, csak még egy ilyen szót s megfojtalak!

— Már pedig én mondom akár kettőt is . . . A multkor is megettétek egy lúdamat, csak hogy én jó ember vagyok, nem csináltam szót belőle . . . Jól látam, mikor a feleséged maga átmászott a kerten s a kötője alá dugta . . .

No, ez aztán rettenetes volt. Egy bika is elvesztette volna józan esztét ilyen vádra, nem hogy én ne vesztettem volna el, ki nemcsak szeretem, hanem tisztelem is a feleségemet . . . Hogy ő maga átmászott a kerítésen! hogy leszállt az eddigi magasból, hova hódolatom helyezze! leszállt nem azért, hogy engem felemeljen magához, hanem hogy ellopja a Michul libáját . . .

Mint egy eszeveszett ugrottam át a kerten s tor-kon ragadva a káromlót, rekedt kacagását egy pár ökösapással igyekeztem elnémítani.

Nem védte magát, csak bögött mint egy kanalas gémm, míg a lármára odagyúlt szomszédok ki nem vették a kezemből.

Ugy mint volt, feldagadt keppel, vérvő orral rohant a bírósághoz s noha egész urczahosszat kacagott, ott könnyek közt panaszkolta el, hogy minő ártatlan módon szenvedett tolem egy pár hatalmas ökölcspást, se többet, se kevesebbet, a mit megmondana szivesen, mert hát azért jött, hogy keresse a maga igazát; azonban nem olyan ember, hogy tulon-tul bemártson valakit... csak két ökölcspást kapott, hanem ez négy mással is felért, az igaz...

Ez azonban mindegy volt a bíróság előtt: a bevallott két pofonból nem csinált négyet — az erősségök szerint.

Beinvitáltak a tanukat, a kik hűségesen emlékeztek egy lábíg a nyaklevelesekre, de hogy ellopta a réczémet, hogy kiszámított szekaturaiával már egy televőta mérgesítette, elérte a dolgot: arra nem tudtak emlékezni.

Megtörtént a szembesítés, a páfokat akarva sem tudtam volna eltagadni: még akkor is égett ketfelől a pofacsontja, mintha két bazsarózsát pingáltak volna reá. Azonban tetlegesség okát illetőleg konokul hallgattam, nem akarva megnyitni a helyben hagyott ember szőlilipeit, nehogy elkottyintsa a vádat, hogy látta a feleségemet, a mint a libája után átmászott a kerítésen. Ilyen lealázó szóbeszédnek nem szerettem volna kitemni a szegényt.

Elmarasztaltak tíz forintnyi fájdalompénz azonnal való lefizetésében. Szerencsemre az nap kaptam tíz forintot postán — első írói tiszteletdíjam fejében, melyet beakartam tenni a takarekba, hadd kamatozzék a hacsám számára, hadd gyújssék, csalogassa maga mellé a későbbi honoráriumokat... hiába! fizetnem kellett s fizettem, nehogy betegyenek a dutyiba, mert ez már mégis csak sok lett volna a jól.

Sokáig tanakodtam a felett, hogy voltaképpen miért kötötte magát ellenfelem a kettős számhoz, mikor nem kevesebb mint tizenöt ökölcspást pattogott el a képes felém; míg végre rájöttem, hogy a honoráriumom volt az oka. Ezt irigyelte el tolem s félt, hogy ha háromra teszi az ütlegek számát, közrend ellenes kihágásom akkorra leend, hogy nem is pénzbiúságra, hanem sötét egyesre ítélnék. Már pedig ezt epenséggel sem akarta volna.

S még halára kötelezett maga iránt a nyavalyás, hogy enyivel beérte s nem halásza el orrom: elől azt a másik tíz forintot is, melyet még a mai napig sem volt szerencsém megkapni a tekintetetes szerkesztőség-től... szépen rá kellett volna fizetnem a tréfára, ha csak egy kicsit nyakaskodik a gazember!

Igy rontotta el Michul szomszéd az én karácsonyomat.

Ároktőy F.

Szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÖRÖK BERTALAN.  
Kiadó: CIRNER J. JÓZSEF.

**Henneberg G.** (es. kir. udvariszállító) selyemgyára

Zürichben, privátmegrendelőknek lakására közvetlenül szállít fekete, fehér és színes selyemszöveteket, méterenkint 45 krtól 11 frt 65 krtig postabér és vámmentesen, sima, e-ikos, kockázott s mutatkozott: (választ. 16, (m. ügy. 24) adómentesség és 2000 különböző szín és iránylatban). Mintak postafordulóval küldetnek Svájcba címzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. (1)

**Figyelmesen olvasni és az előiratot megfigyelni.**

Mindenki ismerkedjék meg a cholera veszélyben a cholera természetével és azon szerrel, mely a cholera tőle távol tartja; ebből azt a megnyugvást vonhatja ki, hogy van cholera ellen védelem és hogy egy bizonyos fokig minden egyes, észélyes magatartás által ezen betegségtől magát megóvhatja.

Mindenek felett ügyeljen az ember az előálható emésztési zavargásokra, szekrekedésekre és különösen a hasmenésre. Az egészséges emésztést rendes életmóddal és mellőzéssel a nehezen emészthető ételektől, óvakodjék a gyomor meghűléstől és egyáltalában minden belső meghűléstől óvakodni kell. Az egészséges emésztést a már ismert **Máriacelli gyomorcsepp** elősegíti, melyet Brady E. gyógyszerésztéből lehet kapni, mely erősítő hatást gyakorol a gyomorra. A Máriacelli gyomorcsepp az emésztési zavaroknál és rosszulletnél évek óta legkedveltebb házi-szerül szolgál és hirtelen rosszulletnél az első segítyt nyújtja.

Kapható minden ismertebb gyógyszerertárban, kis üvegcsekben, (és ezek Brady E. aláírással kell ellátva legyenek.) Használati utasítással ellátva egy-egy üveg 40 kr és 70 kr.

**Képviselő**

kerestetik egyik legnagyobb, magyarországi serfözde részére. Bor-, szeszkereskedők, regálebélők s b. előnyben részesülnek. Ajánlatok **A. O. 100** alatt a kiadóhivatalba intézendők.

Szám 3362—894.

**Pályázati hirdetmény.**

A kisenyedi járáshoz tartozó pókafalvi és vingárdi egészségügyi körben rendszeresített 2 körorvosi állomásra, melyek közül előbbi 12, utóbbi 6 községet foglal magában ezennel pályázatot hirdetek.

Körorvosok javadalmazása egyenként évi 500 forintban, utátlányá évi 150 forintban van megállapítva, mely összegek előleges havi részletekben fizetnek ki, a fizetés begyűjtésével megbízott Buzd, illetve Vingárd községek pénztárából.

Látogatási díjak szerződésileg fognak a községekkel megállapítani.

Szegények ingyen gyógykezelendők. Kézi gyógytár tartása engedélyeztetni fog. Felhívom pályázni kívánókat, hogy az 1876. évi XIV. t. cz. 143. §-ban megjelölt okmányokkal felszerelt pályázati kérvényeiket hozzan. **1894. évi november hó 5-ig** adják be.

Választás a pókafalvi egészségügyi körre nézve **Pókafalván, 1894. november hó 9-én**, a vingárdira nézve **Vingárdon, 1894. évi november hó 7-én d. e. 9 órakor** fog megtartatni.

A kisenyedi járás főszolgabírájától, Konezán, 1894. okt. 2-án  
**Pongrácz,**  
főszolgabíró.

Sz. 429—894.

Alsófehérvármegye közíg. erdészeti bizottságától.

k. e. b.

**Pályázati hirdetmény.**

Az Alsófehérvármegye területén szervezett kerületi erdőéri állomások közül a Nagy-Enyed felvidéki lemondás folytán megürülve, ezen 200 frt fizetés és 80 frt utazási átalánnyal javadalmazott erdőéri állás betöltésére pályázatot hirdetek.

Felhívom pályázni kívánókat, hogy az erdőéri szakvizsga letételt igazoló bizonyítvánnyal, egy életkorukat, egészséges testalkatukat, eddigi alkalmazásuk és jelenlegi szolgálatukat igazoló okmányokkal felszerelt folyamodványukat **foljó évi október hó végéig** hozzám nyújtsák be.

Az erdőéri kerület terjedelme és szolgálati teendőkről felvilágosítást nyerhetnek a főszolgabírák, városi polgármesterek, a megyei főerdészeknél és hivatalomban.

Nagy-Enyed, 1894. szeptember 26-án.

**Csató János,**

közíg. erd. bizotts. elnöke.

1—2.

Sz. 4948—94.

közíg.

**Pályázati hirdetmény.**

Nagy-Enyed városnál a pénztári ellenőri állomás lemondás folytán megürésedvén, ezen állomást elnyerni óhajtok, felszerelt folyamodványukat **foljó hó 30-ig** alólrít tanácsához nyújtsák be.

Ezen állomás 2000 frt óvadék letétele vagy biztosítása mellett jelenleg 500 frt évi fizetéssel van összekötve.

A városi tanácsból.

N.-Enyed, 1894. október 3-án.

**Kovács Gyula** s. k.

polgármester.

1—2.

3775—894.

tkvi.

**Árverési hirdetmény.**

A nagyenyedi kir. járásbíró, mint tkönyvi hatóság által közhírré tették, hogy Bartha Lajosnak Dan Juon elleni végrehajtási ügyében végrehajtható kérelmére a végrehajtási árverés 131 frt 25 kr. tőke, ennek 1894 évi február hó 14-ik napjától járó 6 % kamattal 17 frt 5 kr. és 18 frt 62 kr. végrehajtási mar megállapított, valamint jelenlegi 8 frt 65 kr. és a néz felmerülendő költségek kielégítésé végett, végrehajtást szenvedő Dan Juonnak az ispanlaki 130. sz. tjkben A + 1642, 1643, 1811/1, 1812., 1640/2., 1641 hrsz ingatlanokból öt megjelölt 2/3 rész jutalékára ennek 374 frt megállapított kikiáltási árban elrendeltetett

Az árverés 1894. évi október hó 27-ik napjának délelőtt 10 órakor Ispánlaka községi irodájában fog megtartatni.

Az árverezni szándékozók végrehajtható kivételével, tartoznak az ingatlanok becsírának 10 %-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban letenni.

Vető köteles a vételért az árverés jogerőre váltá után 3 egyenlő részletbe 30, 60, 90 nap alatt minden egyes vételári részlet után az árverés napjától % kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál mint bírói letétpénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámítatni. Az árverési feltételek a hivatalos órak alatt ezen kir. jbróság, mint tkönyvi hatóságnál és Ispánlaka község előljárásgánál tekintendők meg.

A kir. járásbíró, mint tkönyvi hatóság.

Nagy-Enyed, 1894. augusztus 3-án.

Kir. járásbíró távollétében:

**Vinczenti,**

aljbíró.

**Haszonbérleti hirdetmény.**

A nagy-enyedi ev. ref. Bethlen-főiskola **henningfalvi 373 hold 785 □-ól területű jóságát évi 3240 frt kikiáltási árral és vingárdi 850 hold területű jóságát évi 4200 frt. kikiáltási árral 12 évi bérleti időközre, 1896 márczius hó 1-től 1908 február hó 29-ig terjedő időre nyilvános árverés útján haszonbérbe adja.**

Az árverés mindkét jóságra **foljó évi Deczember hó 4-én d. e 10 órakor** fog megtartatni Nagy-Enyeden a főiskola jog- és jóságigazgatósági irodájában, hol az árverési feltételek megelőzőleg is a hivatalos órak alatt betekintheők.

**Bánatpénzül** a kikiáltási ár 20%-a teendő le készpénzben vagy óvadékképes értek papirokban. **Zártajánlatok** az árverés napjig (decz. 4-én d. e 10 óraig) beadandók, melyekhez a 20% bánatpénz szinten csatolandó.

**Megyjegyzetetik, hogy mindkét jóság készen bevetve fog a leendő haszonbérliőknek átadatni.**

Nagy-Enyeden, 1894. szept. 18-án.

**A Bethlen-főiskola jog- és jóságigazgatósága.**

3—3

**MAGYARORSZÁG.**

**TELJESEN FÜGGETLEN POLITIKAI NAPILAP.**

Felelős szerkesztő és lapulajdonos. **HOLLÓ LAJOS** dr., orsz. képviselő.

**REGGEL** az ország legtávolabb eső részeiben is már az olvasó kezeiben van.

A **Magyarország** politikai, közgazdasági és társadalmi tudósításaival **az összes lapokat megelőzi.**

A **Magyarországból** a közönség már kora reggel olvashatja az országgyűlés tárgyalásait kimerítő alakban, az aznap összes kül- és belföldi eseményeket, kimerítő tőzsdei tudósításokat stb. stb.

A **Magyarország** eddig is tanujelet adta, hogy férfias bátorsággal küzd az ország függetlenségéért és önállóságáért és szembe száll **minden korrupcióval** és közéletünket minden visszaéléstől megtisztítani törekszik.

A **Magyarország** független minden hatalomtól, minden magánérdektől, senkinek alárendelve nincs, s így álláspontját nyiltan és egyenesen mondhatja ki bárkivel szemben.

A **Magyarország** ezen törekvéseiben a közönség részéről már eddig is nagy támogatásban részesül, s így mint a nyilvánosság és a közérdek organuma **folytonosan fejlődve és megerősödve** áll a jövőben is a **közönség szolgálatára.**

**A „Magyarország” előfizetési ára:**

Egész évre . . . . .	14 frt — kr.
Félévre . . . . .	7 „ — „
Negyedévre . . . . .	3 „ 50 „
Egy hónapra . . . . .	1 „ 20 „

**Kiadóhivatal:**  
IV. ker.,  
**Rostély-utca**  
2. sz.

**Szerkesztőség:**  
VIII. ker.,  
**Fhg. Sándor-utca**  
2. sz.